

PREŽIHOV VORANC, s pravim imenom LOVRO KUHAR, je slovenski pisatelj, delavec. V obširnih leposlovnih delih je opisal koroško zemljo in njene ljudi. Slovenska mladina ga pozna predvsem po prelepi knjigi SOLZICE, v katerih je opisal spomine na svojo mladost in mater, preprosto in delavno kmečko ženo.

BOLEČINA je ena izmed zgodb iz Vorančevega otroštva v knjigi Solzice, ki pripoveduje, kako je Voranc s šestimi leti začel hoditi v šolo.

Bili so najemniki neke grofovske kmetije. Ležala je uro hoda od šole na lepem hribu z imenom KOGELNIK.

Voranc je šolo zelo sovražil. Mrk in hudoben učitelj jih je ob vsaki priložnosti tepel s palico. Vsako jutro, ga je mati z lepimi besedami, z raznimi darovi ali pa včasih z ostro besedo spodbujala v šolo. Nekega jutra, ko spet ni hotel v šolo, ga je oče pretepel s šibo. Od takrat naprej je Voranc lepo hodil v šolo. Po zimi se je že v temi vračal iz šole. Hodil je po poti, po kateri so vozniki s konji vozili les v dolino. Konji so imeli kraguljčke, da so ljudje, ki so hodili po poti ob njihovem zvoku lahko odskočili, preden so jih zadela drva. Tako je Voranc nekega zimskega dne odskočil v sneg in se skotalil pod smreko. Tu mu je postalo udobno in toplo, zato je zaspal. Kmalu bi zmrznil, če ga ne bi našel oče in ga odnesel domov. S tem je materi in očetu naredil velik strah.

Ob četrkih Voranc ni imel šole, zato je pasel živino na hribu. Ko je neki pomladni četrtek pogledal iz hriba v dolino je videl, da gori več hiš, gospodarskih poslopij in cerkev. Ljudje so tekali sem, ter tja in gasili ogenj. Hudo mu je postalo, ko je videl, da gori tudi cerkev. V cerkev je rad hodil, ker je bila lepo poslikana, ker so na koru lepo prepevali in ker je dišalo po kadilih. Blizu cerkve je stala šola. Imela je leseno ostrešje, zato je upal, da bo kmalu zagorela.

Od jeze, ker šola ni zgorela je pustil živino in odhitel domov. Oče in mati sta z žalostjo opazovala to nesrečo. Voranc se je materi vrgel v naročje in krčevito jokal. Mislil si je, kako bo spet moral hoditi v šolo.